

ſjadnym ſłowkow ſtamajſch a k'uzomu huzhniſch,
ale Won jo ſchyfno ſczicha ſcherpeſt a pſchenajeſz!
Kaſt dře ty zyniſch, gaž dejeſch nězo ſcherpeſch a
pſchenajeſz. Hukniſt Chriſtuſa muſy, a lěz teke byſt
kral a kuēs, nahuknuſch aſt podſchiſchczany a ſani-
zowany ſczicha ſe žywiſch.

Alle ja gronim: „Jeſuſa dla!“ Možoſch ty
groniſch: woni mē ſromoſche „Jeſuſa dla,“ po-
tom maſch weliki troſcht, ten ſchi mozujo a chlozi
we nejgorschem zaſu. Derbiſchli paſt we wěrnoscezi
groniſch: ja ſom ſa m wina na tom, až te luže
mē ſromoſche a ſchake wotemno powedaju; — ja
ſom jo ſawinowaſt, ja ſom perwej taſt ſe žywiſt,
až nēt mē moqu ſapſchiineſch: jo potom, moj lub-
ſchy, negroni, ab ty naſt tu kſchizu Jeſuſa dla!
— ně, ty naſoſch, zož ſtwojim žywenim a žywe-
nim ſy ſaſlužyſt! Chtož ſwoj jeſyſt namžo paſcz, ten
ſe něziwaj, gaž druge luže jogo ſromoſche! Chtož
„nana a maſch“ we zeſcezi nana, tomu ſe ſtaſno
pſchawe, gaž ſchaka kſchiwda ſe jomu žywi. Chtož
kuždego zuſego peſeſchka, kuždeje zuſeje wězy, —
a bylo to teſt jano gjarſcz tſchawy, abo k'nebliſchſt
ſuchego dřewa, abo ſnopaschſt na poli a ſawora
na ſagoſie, — ſe něhobija, tomu ſe ſtaſno pſchawe,
gaž te luže něſche wele žaržasch wot jogo kſchē-
czijanſtwa. Chtož we ſwojej mlodoſcezi jo něpozne
žyweſne wjadſt, chtož jo mēſt „jadnu ſejžezy“, a lěz
teke ju „wotplaſchit“ abo „ju ſebe braſt“: ten ně-
groni poſdzej, gaž ſe jomu we maſželſtwe deře nějzo,
„to jo moja kſchiza, kotruž naſu „Jeſuſa dla.“
Nē, to nej wěrnō! Ty naſoſch to b'reine twojich
ſtarych grěchow! A lěz teke luže jo ſabyli, zo ty ſy